

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 25

23. června 2019

Cena: 8 Kč

V Husinci otevřena expozice věnovaná dětem

Dne 28. května 2019 byla otevřena dětská část expozice v Centru Mistra Jana Husa v Husinci. Jejími autory jsou architekt Ing. Jaroslav Kozlíček a výtvarnice Mgr. Jana Wienerová. Toto rozšíření expozice organizačně zajišťovali Mgr. Petr Čiško a dr. Jan Jandus a bylo finančně podpořeno Ministerstvem kultury České republiky. Při otevření zazpívali několik písni žáci ze základní školy Mistra Jana Husa a byla přítomna i paní starostka Ludmila Pánková.

Z projevu při otevření dětské části expozice v Husinci:

Narození a dětství českého reformátora Mistra Jana Husa se váže na jihočeské městečko Husinec. Jedním z pramenů, které to dokládají, jsou utrakvistické písně z 15. a 16. století. V těchto písních je zveršován Janův život, který začíná právě v Husinci u Prachatic. Z něho pocházel rodem a zřejmě existovala ústní tradice Husova dětství, ke které patřilo, že měl chudé rodiče, ale i zbožnost jeho matky. V těchto písních – jistě i legendárně zbarvených – je obsaženo, že již v čase školní docházky do nedalekých Prachatic se u něho v mládí projevovalo zvláštní nadání a že se učil se zájmem svatým Písmům. Podle

jména svého rodiště získal přezdívku i symbol „husy“, a proto v některé z utrakvistických písní je oslovován jako „milá Husi“. Jan Hus jako středověký kněz sám děti neměl, ale uvědomoval si zřetelně jejich hodnotu. Ve svých kázáních, která pronášel v Betlémské kapli, se věnoval i tématu výchovy dětí. Vztahy mezi rodiči a dětmi se zabýval ve Výkladu Desatera. Podle Husa spočívá zvláštní hodnota dětství v tom, že Ježíš Kristus se stal malým dítětem. Projevil tak svou pokoru, a proto má být napodobován právě v pokoře. Tématu chlapectví se Hus věnuje v kázání na perikopu o dvanáctiletém Ježíšovi v chrámě. Vidí význam výchovy, která začíná v mladém věku člověka, neboť „i

hoši jsou v mládí poddajní jako vosk, který snadno přijme otisk.“ V husitství byla hodnota dítěte zjevně vyjádřena skutečností, že svátost večere Páně – eucharistie – byla vysluhována i nemluvnatům. Ježíšův příkaz o kalichu zaznívající při ustanovení svátosti „Pijte z něho všichni“ se podle husitů nevztahoval jen na laiky, ale i na děti. Příkladem byla prvotní církev i praxe ve východních církvích, kdy děti přijímají lžičkou krev Kristovu. Biskup Jednoty bratrské a věhlasný pedagog Jan Amos Komenský nazývá ve spise Informatorium školy mateřské dítě „nejdražším klenotem“. Podle Komenského má dítě blízko k Božím království a nese na sobě doposud ještě neporušený Boží obraz. Čím je však člověk starší, tím na něho mají vliv záporné projevy jeho okolí a prostředí světa. Těmto záporným vlivům se má podle Komenského čelit právě výchovou a vzděláváním. Komenský zastával optimistický pohled na člověka, kdy kladné vlivy od Boha nebyly v dětství ještě tolik zasaženy a porušeny hříchem. Lze je rozvíjet výchovou a vzděláním. Pro formování člověka je proto důležité začít s výchovou a vyučováním hned od dětství.

Expozice v Centru Mistra Jana Husa v Husinci je nejen pro dospělé, ale také pro děti. To se zvláště naplňuje rozšířením a otevřením části expozice věnované přímo dětem, které se tak mohou názorným a tvořivým způsobem v obrázkovém okruhu seznámat s osobností M. Jana Husa. Ať se výstava v bezprostřední blízkosti památné Husovy světničky dětem líbí a uchová se jim tak připomínka tohoto místa i osobnosti českého reformátora, který v této krajině prožíval své dětství.

Tomáš Butta,
patriarcha

Hudební bohoslužba k svatodušním svátkům

Konala se 10. června v našem chrámu sv. Mikuláše i se vzpomínkou na nedožitého 90 let šestého patriarchy Josefa Špaka.

Bohoslužbu vedl br. patriarcha Tomáš Butta se sestrou farářkou Roytovou. V návaznosti na Žalm 32 s prosbou o seslání Ducha svatého a čtení z 10. kapitoly Lukášova evangelia promluvil patriarcha o zanechaném svědectví J. Špaka, tj. posilovat víru evangelium, hudbou a zpěvem. Sám br. Špak, rodák z Litomyšle, vynikal hudebním talentem; hrál na housle a violu, zpěvem posiloval sebe i své blízké. Neumklnul ani při pronásledování a po odnětí souhlasu k vykonávání farářské služby, kdy pracoval jako dělník. Po roce 1989 se vrátil do služby faráře právě do náboženské obce Praha-Staré Město. Na počest br. Špaka provázal bohoslužbu pěvecký sbor Camera Chabra pod vedením br. Zdeňka Kovalčíka.

Ještě za života br. Špaka se manželka Jana rozhodla připravit a uspořádat jeho myšlenky a životní kroky v písemné podobě. Spolu s nahrávanými dokumenty za pomoci syna Josefa Špaka a ve spolupráci s editorem Martinem Jindrou vznikla knížka vzpomínek na tohoto vzácného člověka, faráře, patriarchu, účastníka varhanických kurzů a mnoha dalších dobrých počinů. Do knížky byly zakomponovány jeho autentické projevy, životní vzpomínky vlastní i nejbližších přátel. Po bohoslužbě a představení knížky „Poutník Božím humorem“ Janou Špakovou a Martinem Jindrou ještě vystoupili s vlastními vzpomínkami někteří přátelé.

Věříme, že knížka uvedená na veřejnost právě v tento den slavení Ducha svatého bude patřit k dalším pokladům naší církve, aby sloužila k rozšiřování a upevňování víry i v dalších generacích.

Čestmír Jan Holeček

Návštěva z univerzity v Řezně ve sboru NO CČSH Praha 8-Karlín

Křesťanský dialog bývá pro zúčastněné vždy velkým přínosem. Když se jej podaří navázat se zahraničními kolegy a navíc pěstovat řadu let, jde o významný počin, který zúčastněným slouží ke cti a je obohacující pro obě strany a jejich okolí. Jedná se o blahodárnou tradici, daří se udržet kontinuitu.

Husitská teologická fakulta má partnerské, bratrské a sesterské vztahy s univerzitou v německém Regensburgu (Řezně) již třináct let. Z české strany se zasloužil o budování těchto kontaktů profesor Jan Lášek, aktivně na rozvoji spolupráce pracuje i doc. Jiří Vogel. Němečtí hosté, studenti teologické fakulty, vedeni profesorem Thomase Kothmannem, přijeli do karlínské náboženské obce naší církve i letos. Spolu s nimi přicestoval do Prahy též profesor Hans Schwarz, který Thomase Kothmanna učil na univerzitě. Význačný teolog H. Schwarz vydal řadu knih z oblasti systematické teologie, čtrnáct let také působil na jedné ame-

rické univerzitě. Zabývá se zejména teologií v globálním kontextu. V neděli 2. června v karlínském sboru sloužil liturgii Jiří Vaniček spolu s Věrou Vaničkovou. Prof. Thomas Kothmann pronesl působivé kázání, které všechny přítomné oslovilo. Úvodem řekl, že diskuse probíhající v jeho zemi ukázala, že i ve zdánlivě katolickém Bavorsku nelze otázku po kulturní identitě dávno odpovědět pouze poukazem na křesťanské dědictví. A zde, v České republice to nebude jiné, spíše ještě horší. Otázka však zůstává a bude také ve veřejných diskusích o budoucnosti Evropy stále

Dokončení na str. 4

Ústřední rada Církve československé husitské Vás srdečně zve při příležitosti 604. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa

na bohoslužbu v Betlémské kapli v Praze,
ktera se koná 6. července 2019 od 13 hodin.

Bohoslužbu povede patriarcha Církve československé husitské Tomáš Butta s olomouckým biskupem Rudolfem Göbelem a farářkou Lenkou Gläserovou. Kázání pronese Filip Štojdl, plzeňský biskup CČSH

Během liturgie vystoupí Pěvecký sbor varhaníků a zpěváků CČSH pod vedením Zdeňka Kovalčíka, úvodní chorál zahraje „Hradčanský žestový kvintet“.

Abú Góš: Mekka labužníků

Autobusy s turisty míří po dálnici do Tel Avivu většinou projíždějí kolem Abú Góše – malebné vesnice, která se uvelebila v judské pahorkatině jen asi takových deset kilometrů na západ od Jeruzaléma.

Král rokenrolu

Legendární je Elvisova pumpa. Hlas hvězdy starého rocku zní z tlampačů dnem i nocí. Majitelé pumpy se chlubí největší sbírkou Elvise Presleyho ve Svaté zemi. „Abúgóšský hudební festival“ přitahuje o židovských svátcích Šavu'ot a Sukot už od poloviny devadesátých let tisíce návštěvníků. Izraelci však arabskou obec Abú Góš znají a milují především jako „Mekku labužníků“. Zdejší orientální restaurace jsou úplnou legendou – snad i proto, že mají otevřeno o šabat.

Izraelci, Římané a křižáci

Ve starozákonních dobách tu bývala obec Kirjat-Jearim, kde po dvě desetiletí stála truhla smlouvy (1. Samuelova 6-7), než ji král David převzal do Jeruzaléma (2. Samuelova 6). Dnes toto místo charakterizuje moderní katolický kostel. Pečují o něj francouzští řeholníci. O tisíc let později umístili Římané v tomto kraji desátou legii. Richard Lví srdce prý od Abú Góše poprvé pohlédl na Jeruzalém. Ve dvanáctém století se pak křižáci domnívali, že konečně našli novozákonní Emauz (srov. Lukáš 24,13-35). Proto si zde postavili Kostel vzkříšení.

Brána do Jeruzaléma

„Abú Góš určuje brány Jeruzaléma.“ To poznal nejen někdejší izraelský státní prezident Jicchak Navon. Dějiny tohoto místa určuje strategicky důležité postavení při západním přístupu k Jeruzalému. Kdo se do něj chce dostat, musí kolem Abú Góše. Vesnici ovládá „Báb al-Vád“, „Brána údolí“, neboli Ša'ar ha-Gaj, jak se dnes nazývá hebrejsky.

Starý Abú Góš

To zjistil i jeden kavkazský žoldněř, který se v oblasti usadil v 16. století a podle něhož se vesnice jmenuje. Subhí Saláh, majitel restaurace „Ne'ura“, mi vypráví historii svého kmene, zatímco si pochutnávám na jehněčím žebírku. Kromě svého vlastního kmene Saláhů se zmiňuje i o velkorodinách jménem Ibrahim, Džabér, Abdul Rahmán, Ktejč a Kamanija. Muslimští obyvatelé, kterých je přibližně šest tisíc, jsou téměř všichni potomky starého Abú Góše. Což vědecky potvrdila genetická studie.

Výtržníci, mýtníci, bandité...

„Abú Góš“ v překladu znamená „který dělá velký rámus“. Subhí Saláh, zvaný podle svého nejstaršího syna také „Abú Abed“, se vykrukuje. „No – v pořádku zrovna nebyli,“ říká o svých předcích a vrhá na mne kradmý zkoumavý pohled. Když vidí, že si loupežnické historicky vychutnávám, ochotně vypráví dál. Abú Góš proslul během staletí jako hnízdo banditů. Kdo chtěl do Jeruzaléma, musel tady zaplatit mýtné. Abúgóšané ovládali okolní vsi, což jistě nepřispělo k jejich oblíbě.

...a únosci děvčat

O praotci kmene Abú Góšovi se vypravuje, že pro sebe každoročně unesl novou nevěstu. Žádná kráska v judské pahorkatině nebyla před ním v bezpečí. A pokračovalo to tak dlouho, až jednoho dne se svou tlupou v blízkosti dnešního Latrunu narazil na rozelenou matku jedné dívky. A ta ho očividně dokázala postavit do latě. Subhí Saláh se smíchem vykládá, že ta matrona vyběhla Abú Góšovým

mužům naproti úplně nahá. To ty únosce dívek tak urazilo, že tu dámu důrazně vyzvali, aby se oblékla. „Dokud jsou poblíž jen samé baby,“ zakontrovala rozhněvaná matka, „není třeba, abych se oblékala.“ A dodala: „Lidi, co kradou holky, určitě nejsou muži.“ Hluboce dotčení bandité prý z Abú Góše odtáhli. Jako všude v arabském světě, hraje čest dodnes i v Abú Góši důležitou roli.

Turci, Angličané a Izraelci

Za osmanské nadvlády se „muchtár“ – představený obce Abú Góše stal vymahačem daní. Ovládal okolní vesnice. Na sklonku tureckého období byl prý dokonce jeruzalémským guvernérem.

Za britského mandátu měl vládu v rukou moudrý muchtár Alí Saláh Džabér. V době nepokojů ve dvacátých a třicátých letech udržovala vesnice dobré vztahy se sousedními židovskými kibucy Kirjat Anavim a Ma'ale ha-Chamiša – a právě tak i v izraelské válce za nezávislost.

„Díky skvělému muchtárovi Muhamadu Abú Góšovi jsme směli zůstat ve svých domech. Abú Góš rozhodl, že proti Židům nemáme bojovat. A každý ve vsi se toho držel.“ Tehdy bylo v oblasti zničeno přes třicet arabských vesnic; Abú Góš existuje dodnes, „protože měl odvahu být jiný“. Při výletu přátel Abú Góše uvádí Subhí Saláh nejen Jicchaka Navona a Jicchaka Rabina, nýbrž i jejich „pravcově radikální“ soupeře Menachema Begina a Jicchaka Šamira.

Aškenázští Židé mezi Araby

Abúgóšané jsou hrdí na své dějiny, ale i na svou odlišnost od ostatních arabských Izraelců. „Jsme mezi Araby „aškenázskými Židy“, směje se řidič kamionu Músá Abú Góš, „dokonce i jinak vypadáme.“

„Ostatní Arabové o nás tvrdí, že jsme zrádci. A dokonce nám připisují odpovědnost za smrt legendárního arabského vůdce Abd al-Kadira al-Husajního, který padl v blízké pevnosti Kastel v dubnu 1948. Proto nás nenávidí.“ Jenže: „Kdyby se bývali všichni zachovali jako my, neexistoval by dnes žádný problém s uprchlíky.“ Abú Góš je svědectvím, že se v krvavém zmatku Orientu nekonvenční snahy o spolupráci vyplácejí.

Vodní kolo ze Sýrie

Restaurace Subhího Saláha se jmenuje „Na'ura“. „Na'ura“ je název obrovských vodních kol, která v údolí syrské řeky Ásí, známé též pod starověkým řeckým názvem Orontes, přečerpávají drahocennou vláhu na výše položená pole. V syrském městě Hamá jsou tato kola až dvacet metrů vysoká a slouží zde už po celá staletí. Jejich monotónní vrzání vytváří ve městě rozervaném masakry a občanskou válkou stálou zvukovou kulisu. A právě takové vodní kolo stojí v zahrádce před restaurací.

Kde se taková „na'ura“ ze Sýrie vzala v Izraeli? – Subhí vypráví, že stejně jako syrská velkorodina Asadů vlastní i jeho klan velkoprodějny v USA. A tak došlo k tomu, že se jeden z jeho

synů seznámil v Americe s Básilem al-Asadem, oblíbeným synem a designovaným nástupcem tehdejšího prezidenta Háfize al-Asada.

„Když jednatřicetiletý Básil zahynul v lednu 1994 při autonehodě, projevil arabské přátelé z Izraele prezidentově rodině vřelou soustrast. A později byli též Subhiové v Anglii hosty na svatbě nynějšího prezidenta Bašára al-Asada. Vodní kolo na zahradě restaurace Na'ura je darem dnešního syrského prezidenta, doručeným do Izraele přes Jordánsko.

Studna, z které se pije

Zatímco Subhí Saláh vypráví příběh vodního kola, sedí u sousedního stolu Gideon Ezra. Někdejší náměstek šéfa tajné služby nemá zcela evidentně problém s dobrými vztahy izraelského restaurátora k rodině syrského diktátora. Pochutnává si na bohatém orientálním jídle a neúnavně vychvaluje restauraci „Na'ura“ jako výraz jedinečného soužití Židů a Arabů. Což je pro Abú Góš typické.

Subhí Saláh se na to dívá poněkud střízlivěji: „Narodil se tu můj otec, a já jsem se tu narodil také. Tady je náš život.“ V moudré orientální zkratce vyrazuje „Abú Abed“ tajemství, proč potomci výtržníků na dálnici z Jeruzaléma do Tel-Avivu dokázali přežít: „Do studny, z které se pije, se neplivá.“

Překlad Ivana Kultová

© copyright Johannes Gerloff, Jeruzalém, Israel

Nad Písmem

Je hoden, abys mu to udělal

L 7,1-10

V církevním roce nyní, v období po trojiční neděli, nastává určitý obrat. V jeho tzv. sváteční části – tedy v období od adventu přes Vánoce, Velikonoce a Letnice – biblické oddíly a z nich plynoucí zvěstování osvětlují spíše spasitelné jednání skrze Ježíše z Nazareta. Zvěstování v oné tzv. nesváteční části roku se spíše soustředí na to, jak bychom měli reagovat na Boží lásku. A dnešní evangelijní oddíl spolu s oběma čteními se na to snaží dát odpověď. Ukazují, co je základním předpokladem pro život s Bohem, pro to, aby Bůh stvořitel, Bůh zjevený v Ježíši z Nazareta, v nás mohl činit své dílo. V evangeliu čteme, jak za Ježíšem poslal římský setník židovské starší. Měli Ježíše poprosit, aby uzdravil otoka, na kterém mu velice záleželo. Ten otrok byl na smrt nemocen. Je zvláštní, aby židé orodovali za člověka, který byl pro ně jako pohan nečistý a k tomu okupant. Argumentovali tím, že: „Je hoden, abys mu to udělal; neboť miluje náš národ, i synagogu nám vystavěl.“

Ježíš se tedy vydal na cestu. Avšak než tam došel, poslal setník své přátele s poselstvím: „Pane, neobtěžuj se; vždyť nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu. Proto jsem se ani neodvážil k tobě přijít. Ale dej rozkaz, a můj sluha bude zdrav.“ Doplnuje to tím, že jako voják poslouchá rozkazy a i jeho podřízení musejí poslouchat. Máme tady zajímavý protiklad. Židé argumentují tím, že setník je hoden, protože má záslu-

hy. Setník naproti tomu pronáší slova, která se dostala do liturgie církve – Pane, nejsem hoden... A hle, otrok byl uzdraven, jeho život zachráněn. A co my s tím? Mnohý by v tom mohl spatřovat fantastický příběh o magickém uzdravování na dálku. Co v tomto příběhu máme vidět? Na jaký základní předpoklad pro život víry se evangelista snaží upozornit? Tak jako setník můžeme svobodně, s pocitem ulehčení odhodit veškeré zábrany, nic si nenalhávat a říci nejsem hoden. Toto konstatování nás všechny spojuje a osvobozuje. Nejsi hoden. Ale ostatní, kteří se mohou holedbat leccím, jsou stejně nehodní jako ty. A ty nemáš nic navíc. I z Šalomounovy modlitby v dnešním starozákonním čtení vyplývá, že k Bohu mají mít svobodný přístup pohané, cizinci. A je jedno, kde se nacházejí, protože Boha nemohou pojmout nebesa nebes, natož chrám. Je třeba Boha hledat celým srdcem.

Setníkův otrok byl nemocen. Židé prosí Ježíše, aby ho zachránil. I my jsme sužováni nejrůznějšími tělesnými neduhy. Ano, je důležité a velice žádoucí uzdravení tělesné. Nezavírejme oči před utrpením nemocných. Ale ještě mnohem důležitější je to,

abychom zachránili svůj život v jeho smyslu, v tom, aby byl přínosný pro naše bližní. Jsme sužováni nejrůznějšími chorobami, nectnostmi, které ničí náš život i vztahy – strach, sobectví, závist. Co je lékem? Poslechni, co Bůh říká ve svém slovu. Jinak řečeno, co Bůh zjevil v Ježíši z Nazareta. O tom pojednává i podobenství o dvou stavitelích, které předchází našemu dnešnímu příběhu. Ježíš v něm uzavírá svá slova z kázání na hoře, nejdůležitějšího oddílu o příkázáních Božích a nám všem říká: „Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je? Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven.“ A tak, sestry a bratři, chcete zachránit svůj život? Čtěte, co nám Bůh zjevil ve svém Synu. Tím se zbavíte i toho, co vede k nemocem fyzickým – stresu, strachu, zloby, neodpuštění. Budete uzdraveni z toho, co skutečně ničí naše životy. A samotná vaše přítomnost bude přinášet záchranu, ano dá se říci, že budete přinášet uzdravení vnitřní, které je důležité pro uzdravení fyzické. **Marek Ryšánek**

Z kazatelského plánu

2. neděle po svatém duchu

Miluji tě vroucně, Hospodine, moje silo, Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi.

První čtení: Izajáš 55,10-13

Tužby pro dobu po Duchu svatém (I):

1. Abychom byli církví žijící z milosti Kristovy a darů jeho Ducha, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom na Boží lásku a věrnost odpovídali naší lidskou láskou a věrností, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, přeješ si, abychom v naší víře byli čistí a v životě soucitní. Pomoz nám otevřít se ti v srdci a následovat tě, kamkoli si nás povedeš! Osviň nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 15,51-58

Evangelium: Lukáš 6,39-49

Verš k obětování: Žalm 13,6

Verš k požehnání: Lukáš 13,42b

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dej, ať posvěcující přítomnost tvého Syna ve svátosti chleba a kalicha očistí naše srdce, aby se v nás rozhořela láska k tobě i k našim bližním. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 8, 10, 46, 48, 106, 108, 295, 306

Pane Ježíši Kriste, často se nás zmocňuje pocit vlastní důležitosti, často až příliš nasloucháme svému já a málo nasloucháme tobě. Prosíme tě, otevři naše srdce, dej nám pravou pokoru a důvěru v tvoji pomoc a dobrotu. Uzdrav nás a naše nemoci. Pane, víme, že nejsme hodni, abys vešel k nám, ale řekni jenom slovo a uzdraveny budou duše naše.

Modlitba za osvobození a uzdravení v současné církvi a společnosti

Kontroverzní téma, které mnozí vyslovují s odporem, někdy se strachem a nejistým očekáváním, stojí v centru naší evangelizační činnosti, i když to možná někdy nechceme slyšet. Oblast kolem exorcismů je častým námětem filmů, které místo prostoru pro naději v Kristu šíří strach, pochybnosti a obraz Boha, který stojí stranou lidského utrpení. Pokud zalistujeme evangelii či dalšími texty Nového zákona, zjistíme, že osvobozování od zla není něco, co by křesťané neměli řešit. Jedná se o výzvu nechat se inspirovat Ježíšem Kristem, který tuto službu svým následovníkům svěřil, sám ji vykonával a na základě této zkušenosti se otevírá nová a vysoce autentická zkušenost s životem v Bohu pro sužované lidi a jejich okolí. Kázání je skvělé a může nás otevřít novému pohledu na náš život a dát nám nový směr. Ale jsou případy, kdy pouze tato služba žalostně nestačí. Celý problém často spočívá v tom, že se obáváme propadu do mýtu, nevědeckého myšlení nebo do svých představ o těchto skutečnostech a ne vždy jsme ochotni je měnit.

Zjevení, tak jak je nám předkládáno, je přirozené i nadpřirozené. Služba osvobozování by měla být v církvi samozřejmostí, v centru dění a snahy všech společenství napříč ekumenickým spektrem. Jako teologové se často krčíme v této oblasti před psychology, psychiatry a terapeuty bez toho, aniž bychom v tomto skutečně důvěřovali Pánu a cíleně se za osoby s rozmanitými problémy včetně potíží psychických, fyzických i duchovních modlili, raději utíkáme. A to nejen před sebou, ale také před zodpovědností, kterou nám Kristus svěřil. Služba osvobozování předpokládá u dané osoby vytrvalý život modlitby, odevzdanost, život ve společenství církve - ale také mimořádnou pokoru, neboť zlý duch může jakoukoliv naši neřest nebo zbytečnou aspiraci zneužít a naše služba se po čase stane neplodná a poroste

pouze naše ego za přítomnosti našich obdivovatelů během doby, kdy jsme se postupně díky své službě stali „slavnými“ a vyhledávanými. Těžiště modlitby je ukotveno v důvěře v Krista a jeho obdarování. Společenství církve by měla prosit o dary Ducha a o skutečná povolání k této službě a to s rozhodností. Teologie má dnes povinnost odvážně, ale i sebevědomě vykročit do dialogu věd o člověku včetně psychologie, psychiatrie a terapeutických směrů. Jejich mnohdy reduktivní charakter spíše ukazuje na horizontální řešení lidských problémů, ale opomíjí stránku duchovní, která ale není o nic slabší a méně důležitá. Pokud lidem není pomoci v duchovní rovině v církvích, vyhledávají mágy, věštky a esoteriky. Konce těchto lidí mohou být tragické. Celková osvěta, která reflektuje nebezpečí černé magie a okultismu, případně esoteriky v našich společenstvích, v rámci setkání, kázání, ale také života církve, je malým přispěním k smazání dluhu, který v této věci vznikl našim jednostranným racionalismem, někdy pohodlností, jindy strachem z duchovních věcí. Možná se tento nešvar rozmohl ve jménu vědeckého pokroku a materialisticky pojímaného křesťanství. Boží slovo, vykládáno v Duchu svatém, přijímáno vírou a stvrzeno zkušeností individuálně empirickou u konkrétních osob v církvi v sobě skrývá nebývalý potenciál služby osvobozování a uzdravování a také proměnu vnitřního sobectví a zahleděnosti na sebe k obratu k bližnímu a službě – ačkoliv sami prožíváme někdy velké utrpení. Klíčovým darem je LÁSKA. I v tomto snažení láska je branou k přijetí dalších darů i mimořádných charizmat. Přijmout vírou tuto skutečnost vyžaduje pokoru a také odevzdanost vlastního rozumu do služeb Pánu, který jej může proměnit, aby člověk dokázal chápat a vidět věci „které oko nevidělo a ucho neslyšelo“.

Jana Jičínská

Životní jubileum Olgy Nytrové

Spisovatelka, publicistka a vysokoškolská pedagožka PhDr. Olga Nytrová, která působí v duchovenské službě CČSH, oslavila 6. 6. 2019 své životní jubileum.

S Olgou Nytrovou a Dialogem na cestě, který založila a vede, jsem se seznámila v roce 2003 v galerii Cesty ke světlu Zdeňka Hajného. Byly jsme totiž příspěvatelkami almanachu „Pošli to dál“ básničky Věry Ludíkové. Myslenka dialogu mne velmi oslovila, a tak jsem se vypravila na faru u chrámu sv. Mikuláše, kde se konaly pravidelné schůzky při čaji. Setkávaly se zde zajímavé osobnosti – básníci, spisovatelé i nadaní lidé s netypickým osudem, které Olga oslovila, když rok předtím pracovala jako vedoucí manažerka v Armádě spásy. Bylo to živé společenství – předčítali jsme ze své tvorby, učili jsme se recitovat, moderovat a pracovat s mikrofonem, pořádali literární matiné. Nahrávali jsme několik let pořady pro Radio Proglas a s našimi literárními pásmi cestovali po vlastech českých. O dva roky později byl „Dialog“ pozván dr. Jiřím Vaničkem do Karlína, aby se zde scházel v zasedací síni NO CČSH Praha 8. A za ta léta se Dialogu karlínská fara stala domovem. Přidávají se k nám další a další zajímavé osobnosti. Kromě vlastní tvorby členové Dialogu pořádají autorská čtení, literární večery, vernisáže a samozřejmě se podílíme na celorepublikových aktivitách, jako jsou Den poezie či Happening Pamatuj! Již desátým rokem jsou dále v Karlíně poslední úterý v měsíci pořádána Setkání 3. věku, dále se zde každé třetí úterý v měsíci schází Pražský klub spisovatelů při Obci spisovatelů, který O. Nytrová také vede. O těchto aktivitách se můžete dočíst na webových stránkách www.dialognaceste.cz.

Z oslavy jubilea O. Nytrové v Karlíně 9. 6. 2019

Kolik je za námi práce si každý rok uvědomím, když sestavujeme výroční zprávu. Přiznám se, že obdivuji nasazení, s nímž se Olga činnosti Dialogu a Pražského klubu spisovatelů věnuje. Vždyť kromě práce pro církve – podílil se na bohoslužbách a na vedení biblických hodin v NO v Karlíně, pravidelně káže a spolupracuje na kulturních aktivitách CČSH – přispívá několik let do příručky Úvahy nad Hesly Jednoty bratrské, její články pravidelně vycházejí v periodikách Český zápas a Husita. Je spolueditorkou kalendáře Blahoslav či sborníků k výročí Jana Žižky, T. G. Masaryka, Františka Bílka ad. Během svého pedagogického působení na Univerzitě J. A. Komenského napsala dvě monografie z oboru etiky (se spoluautorkou M. Pikálkovou), které jsou pro odbornou i ostatní veřejnost pojmem. Jubilantka je autorkou úctyhodného množství 30 knih, z nichž některé napsala se svým manželem, Ing. Václavem Strachotou a s dalšími spoluautory. Olga Nytrová je ženou, obdařenou řadou charizmat, za mnohé jí vděčí nejen její studenti, ale i my, členové Dialogu na cestě. Samozřejmě se stává, že na některé věci nemáme stejný názor a vedeme bouřlivé diskuse. Ale díky její tvůrčí invenci a nasazení pro druhé se Dialog na cestě v literárních kruzích stal pojmem a mnozí spisovatelé si kladou za čest, když mohou v Karlíně číst ze své tvorby.

Milá Olgo, za vše děkujeme. Vypošleme do dalších let Boží požehnání, hojnost tvůrčích sil a pevné zdraví.

Markéta Hlasivcová, Dialog na cestě

Můžete si přečíst

E. Melmuková a kol.:

HLAS VOLAJÍCÍHO NA POUŠTI. Verbum 2019, 111 s.

S tímto titulem vyšel letos na jaře sborník rozhovorů, které spolu vedli více než čtvrt století historici a bohoslovci reformačních církví se zástupci římskokatolickými v Kruhu českých duchovních tradic (KČDT). Jako všichni křesťané uvítali politické a hospodářské změny, které se po roce 1989 chystaly v naší vlasti. Ale zároveň věděli, že je zde ještě oblast duchovní.

S. Melmuková se vzácným Dr. Zvěřinou v létě 1990 dohodli vytvoření Kruhu českých duchovních tradic. Ten

započal svou práci v r. 1991, scházel se 2 až 3 krát ročně a probíral naše tradice od dob cyrilometodějských až po masarykovskou. Uvědomil si přitom, že i mezi reformačními křesťany u nás jsou někdy názorové rozdíly. Snažil se je vyjasnit, případně sblížit či konkretizovat. Tak vznikl tento sborník. Vydalo ho (zatím v malém nákladu) nakladatelství Verbum na 111 stranách. K prodeji je v knihkupectví sboru ČCE v Telči, nám. Zachariáše z Hr. 21. Stojí 199 Kč (+ poštovné a balné). Doporučuji koupit, je to bohatý přehled našich dějin. Z CČSH během let na Kruhu spolupracovali Vl. Červený, R. Hobza, D. Kratochvílová, Vl. Sakař. Radek Hobza

Pietní akt u mohyly v Lipanech

V neděli 2. 6. 2019 zástupci úvalské a uhliřskojanovické náboženské obce utčili v Lipanech u mohyly pietním aktem památku 585. výročí bitvy u Lipan. Květiny položila 90letá členka NO v Uhliřských Janovicích ses. Miluška Andrlíková. Jitka Pokorná

Měl blízko k lidem a dovedl se spolehnout na Boží vedení

Slovo Martina Jindry při příležitosti svatodušní bohoslužby 10. 6. v chrámu sv. Mikuláše (viz str. 1).

Bratři a sestry, milí přátelé, setkáváme se zde, abychom si i skrze sborníček věnovaný 90. výročí narození emeritního patriarchy CČSH Josefa Špaka „Poutník Božím humorem“ připomněli služební život a dílo bratra Josefa. Byl v životě mnohým, dokonce i patriarchou, ale já si jej budu vždy pamatovat zejména jako faráře, který měl blízko k lidem a dovedl se spolehnout na Boží vedení.

Poprvé jsme se potkali na církevních táborech v Železně Rudé. Na první pohled nenápadný chlapec starající se o zahradu kolem Husity mi připadal spíše jako zahradník nežli kněz. Ale to bylo právě ono. Jeho, v uvozovkách, obyčejnost či možná, lépe řečeno, přirozenost prostá přetvářky pro mě brzy začala být ukazatelem jeho vztahu k Boží autoritě. Neohromoval, nevedl teologicky učené proslovy, nemluvil o svých zásluhách, nedychtil po pozemských titulech, ale „nenápadně“ sloužil.

Když jsem v létě 2009 zpracovával jeho životní příběh pro portál Paměti národa a v průběhu dalších let jsme se setkávali při přípravách knihy o bratru faráři Václavu Mikuleckém, stále více jsem si uvědomoval, jak cenná je ona nenápadná služba, která se děje a je tak přítomna mezi lidmi. To je živé lidské jádro církve. A stejný je i tento sborníček. Nemá tisíc stran. Ale přesto je, troufám si říci,

poctivý, radost přinášející a svědecky silný. A tak bych si přál, aby taková byla i naše církev i my v ní. Jak napsal bratr Špak ve svém kázání v roce 1962: „V díle církve jde o Boha a jeho vůli. Žijme z Božího slova a činu, přijímejme svůj život z Boží ruky.“ Myslenku o živé církvi rozvinul v úvaze o Husově odkazu v roce 1995: „Mějme zřetel k autoritě Písma svatého. Nezanedbávejme biblické studium v náboženských obcích. Pečlivě zkoumejme vlastní základy tím, že se soustavně rozpomínáme na tradice, z nichž jsme vzešli. Neopouštějme zásadu svobody svědomí jednotlivce s vědomím rizika, které s sebou nese přílišná tolerance názorová, a přitom se vědomě dovolávejme nutnosti hledat vnitřní duchovní autoritu. S tím souvisí stálá nedogmatická otevřenost, hledání, ochota přijímat vlivy okolí a učit se z nich, ochota držet se poznání pravdy i za cenu, že zůstaneme v menšině a bez nároku na větší úspěšnost. Určující je též neokázalost v bohoslužbě a ve svátostném životě, silící touha zdůraznit viditelně, že jde o bohoslužbu celé obce. A v neposlední řadě vědomí potřeby neustálé očisty života, odstranění dvojkojnosti mezi zvěstí církve a mezi každodenním životem jejich věřících.“

Děkuji všem, kteří jste se na přípravě sborníku podíleli. Rozloučím se slovy, kterými se loučil sochař František Bílek se svými hosty: „Bud' u vás stále prostřeno; Kristus – tatiček přijde.“ Bud' u nás tedy stále prostřeno. M. Jindra

Zprávy

Nabídka ubytování v Českých Budějovicích

Náboženská obec ČCŠH České Budějovice - Čtyři Dvory (U Výstaviště 10 370 05) nabízí ubytování v době vysokoškolských prázdnin – tj. červenec až září 2019. Ubytování pro čtyři osoby (3+1). Ještě je možná přistýlka pro jedno dítě. Cena pro členy církve 170,- Kč/noc včetně lůžkovin.

K dispozici kuchyň, sprcha, WC a klidná zahrada. Na okraji města, dobré spojení MHD a možnost zajímavých výletů (Hluboká, Č. Krumlov, Třeboň, aj.)
Kontakt: Karel Filip, 773 557 979; pruhovanetricko@centrum.cz. **KF**

Návštěva z univerzity v Řezně...

Dokončení ze str. 1

znovu kladena: na jakých duchovních základech spočívá naše státnost a Evropa? Být křesťanem v České republice, stejně jako čím dál tím víc v Německu, není už žádnou samozřejmostí. V žádném německém velkoměstě již netvoří křesťané většinu. Situace tak připomíná počátky křesťanství. Dnes, stejně jako tehdy, jsme jako křesťané nuceni naši víru vyjadřovat slovy i skutky, nemá-li se diskuze o křesťanské identitě stát prázdnou frází. Host kázal na 1 P 3,8-17. Připomněl, že apoštol nás vybízí, abychom byli plni lásky a pokory. A především neopláceli zlo zlem. Život v následování Ježíše není znamením slabosti, nýbrž jednáním ze síly Kristovy lásky. Naše pozeňnané působení začíná tím, že jeden druhému a o druhém říkáme dobro. Na závěr evangelický pastor pravil: „*Bůh, který v Ježíši Kristu přišel k lidem do světa a zvěstoval tak svou blízkost, přichází do světa dialogicky. Křesťané jsou na základě pravdy, poznání v evangelii, vedeni ke svědectví svým spolubližním a k rozhovoru s nimi. Dej nám k tomu, Pane Bože, správná slova a lásku k bližnímu.*“ Setkání s návštěvníky ze starobylého německého města nás potěšilo. Do Prahy přijely na dvě desítky studentů teologie z různých ročníků. Mladí hosté nám při společném posezení u oběda svěřovali, že se chystají vyučovat náboženství, dějepis, němčinu a další jazyky na základních a středních školách ve své zemi. **Olga Nytrová**

ni začíná tím, že jeden druhému a o druhém říkáme dobro. Na závěr evangelický pastor pravil: „*Bůh, který v Ježíši Kristu přišel k lidem do světa a zvěstoval tak svou blízkost, přichází do světa dialogicky. Křesťané jsou na základě pravdy, poznání v evangelii, vedeni ke svědectví svým spolubližním a k rozhovoru s nimi. Dej nám k tomu, Pane Bože, správná slova a lásku k bližnímu.*“ Setkání s návštěvníky ze starobylého německého města nás potěšilo. Do Prahy přijely na dvě desítky studentů teologie z různých ročníků. Mladí hosté nám při společném posezení u oběda svěřovali, že se chystají vyučovat náboženství, dějepis, němčinu a další jazyky na základních a středních školách ve své zemi. **Olga Nytrová**

Pod záštitou primátora hlavního města Prahy
Zdeňka Hřiba
starosty Městské části Praha 1
Pavla Čížinského
starosty Města Mnichovo Hradiště
Ondřeje Lochmana

se koná v pátek 21. června 2019 v 17.00 hodin

PIETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ K UCTĚNÍ PAMÁTKY 27 POPRAVENÝCH PŘEDSTAVITELŮ STAVOVSKÉHO ODBOJE

v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze
a u pamětní desky se jmény popravených mučedníků

PORÁDÁJÍ:
Kostnická jednota, potomci a příbuzní mučedníků popravených na Staroměstském náměstí, sdružení EXULANT – potomci pobělohorských exulantů, Masarykova společnost, ČSBS, ČsOL, Společnost E. Beneše, Církev československá husitská - náboženská obec Praha 1-Staré Město, historické společnosti a další organizace

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 24. 6. 2019, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Jan Kalfus – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, W. A. MOZART, G. GERSHWIN

úterý 25. 6. 2019, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 26. 6. 2019, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. VAN BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

čtvrtek 27. 6. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 28. 6. 2019, 17.00
Marie Šestáková – varhany
Zuzana Kopřivová – mezzosoprán
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

pátek 28. 6. 2019, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlha – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK,

sobota 29. 6. 2019, 17.00
Zuzana Němečková – varhany
Petr Příbyl – viola
J. S. BACH, G. PH. TELEMANN, W. A. MOZART, C. FRANCK

sobota 29. 6. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

neděle 30. 6. 2019, 17.00
BŘEVNOV MONASTERY MIXED CHOIR
Adolf Melichar – sbormistr
Drahomíra Matznerová – varhany
Petra Břicháčková – soprán
Gabriela Pešinová – soprán
W. A. MOZART, C. SAINT-SAËNS, S. RACHMANINOV, A. DVOŘÁK

neděle 30. 6. 2019, 20.00
PRAGUE BRASS ENSEMBLE
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

Z ekumeny

ÚBYTEK STUDENTŮ NÁBOŽENSTVÍ NA BRITSKÝCH UNIVERZITÁCH, ROSTE ZÁJEM O FILOSOFII

Nedávná analýza British Academy, státní akademie pro společenskovední a humanitní obory, ukázala, že v posledních letech výrazně ubylo studentů náboženství (teologie i religionistika nejsou v analýze rozlišeny). Ve školním roce 2011/12 bylo do bakalářského, magisterského nebo doktorského studia zapsáno celkem více než 14 tisíc studentů, v minulém roce to bylo už jen 7 585.

„Bude-li tento trend pokračovat, bude nabídka (tohoto studia) na mnohých vysokých školách velmi ohrožena a uzavírání či slučování kateder, k čemuž již nyní dochází, bude patrně pokračovat,“ píše se ve zprávě. Její autoři uvádějí rovněž i to, že průměrný věk vyučujících roste rychleji, než je tomu u jiných humanitních oborů.

Zpráva však také uvádí, že na středoškolské úrovni zájem o studium náboženství naopak roste a mnoho studentů si je volí jako maturitní obor. Roste také počet vysokoškolských studentů zapsaných ke studiu filosofie.

www.info.dingir.cz, autor Miloš Mrázek

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O posuzování druhých

V	Ž	Á	K	E	C	D	R	S	S
Y	S	T	C	P	O	Z	N	A	T
J	D	O	B	R	Ý	R	K	O	M
M	V	K	U	S	Ú	S	T	A	Ý
O	Á	O	Č	D	Í	E	R	P	N
U	Y	R	I	Ř	I	S	N	Í	T
T	K	O	T	Z	N	T	Í	Ž	A
Á	Í	C	E	T	Y	R	K	O	P
P	F	O	L	O	V	O	O	L	Š
Y	N	Z	O	R	H	M	C	H	I

dobry
fíky
hloží
hrozny
oko
ovoce
pokrytec

poznat
soudit
srdce
strom
špatný
trám
trní

tříska
učitel
ústa
vyjmout
žák

(Řešení z č. 23: Přimlůvce)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Autor kresby: Tomáš Altman

